

*Missziós
prédikációk*

2014
III. negyedév

III. negyedév

2014. július 5.

JÉZUS ÉRTÜNK MONDOTT IMÁJA

János 17

BEVEZETŐ

A keresztyén számára az egyik legbátorítóbb élmény, amikor valaki imádkozik érte, sőt nem csak érte, hanem vele. Amikor valaki imádkozik értetek a ti jelenlétetekben, a szívetekben különös dolog történik: melengeti szíveteket és bátorít benneteket. Bizalomérzetet vált ki köztetek és a másik személy között, meg köztetek és Isten között. Olyan, mintha együtt kopogtatnátok a Menny ajtaján. Ez az egyik legjobb módja a keresztyéni közösség kiépítésének, és az egyik legbiztosabb módszere a gyülekezeti egység megvalósításának. Tartós megoszlásról szó sem lehet ott, ahol a hívők együtt imádkoznak. Volt-e már ilyen tapasztalatotok? Igaz, hogy többet kell egymásért imádkoznunk, de azt is erőteljesen hisszük, hogy egymással is többet kell imádkoznunk.

Egy dolog valakiért imádkozni, és más dolog valakivel imádkozni – elvezetni a testvéreinket az Úr elé, imában – de más dolog az, amikor tudjuk, hogy a testvérünk az Úrban közbenjár érettünk. És azt tudjátok, hogy Jézus Krisztus is közbenjár értetek? Tudjátok-e, hogy érettetek és az érdeketekben az Atya elé járul? Figyeljétek meg, mit mond a Zsid 7,25: „Ennekokáért ő mindenképen idvezítheti is azokat, akik ő általa járulnak Istenhez, mert mindenha él, hogy esedezék érettük”. A Róma 8,34 is hasonlóan fejezi ki: „Kicsoda az, aki kárhoztat? Krisztus az, aki meghalt, sőt aki fel is támadott, aki az Isten jobbján van, aki esedezik is érettünk“.

Valaki egyszer megjegyezte: „Ha csak egyszer hallhatnám, ahogy Krisztus esedezik értem a másik szobában, millió ellenségtől se félnék. De a távolság itt semmit nem jelent. Ő értem esedezik”. Ha megtapasztaltátok azt, hogy valaki imádkozott értetek – valaki, aki itt ül, mindjárt mellettetek, és elmondja Istennek a ti gondjaitokat, akkor most kérlek benneteket, azt képzeljétek el, hogy ezt Jézus teszi. Hunyjátok be a szemeteket, és képzeljétek el, hogy Jézus mellett ültök. Szeretném, ha látnátok a fejetekben a képet, ahogy értetek imádkozik. Mialatt ezt csukott szemmel elképzelitek, az alatt az idő alatt felolvasom nektek az igehelyet. Ti hallgassátok Jézust, ahogy imádkozik. (Olvassátok fel a János evangéliumának 17. fejezetét.).

Ebben a fejezetben arról olvasunk, hogy Jézus – közvetlenül az elfogatása előtt – a tanítványaival időzött, és értük imádkozott. Tudta, hogy magukra fogja hagyni őket, és hogy az ima a felkészítésük legjobb módja. Jézus három dolgot kér a számunkra: oltalmat, megszentelődést és egészséget.

Jézus oltalomért imádkozik

Az indiánok egyedi módszerrel oktatták a fiatalembereket. A fiú 13. születésnapját megelőző este, miután már megtanulta a vadászás, a cserkészés és a halászás minden csínját-bínját, még egyszer, utoljára próbára tették. A sűrű erdőben egyedül kellett éjszakáznia. Ezt megelőzően sohasem volt távol a családja és a törzse közelségének biztonságától. De ezen az éjszakán, bekötötték a szemét, és elvezették őt több kilométerre az otthonától. Miután levették a szemkötőt, egy sűrű erdőben találta magát, és nagyon félt! Minden kis ágacska ropogására megrettent, mert azt hitte, mindjárt ráront valamilyen vadállat. Egy idő után, amely egy örökkévalóságnak tűnt a számára, megvirradt és a Nap sugarai megvilágították az erdő belsejét. Amikor szétnézett, a fiú mindenütt virágokat, fákat, erdei ösvényeket látott. Végül, a legnagyobb meglepetésére kirajzolódott előtte a tőle nem messzire álló, ijjal és nyilakkal felfegyverkezett emberalak. Ő a fiú apja, aki az egész éjszakát mellette töltötte.

Jézus, az ő imájában, először is oltalmat kért a számunkra. Ettől a fiútól eltérően, mi előre tudhatjuk, hogy a mennyei Atyánk mellettünk van és oltalmaz bennünket, habár az indián fiúhoz hasonlóan nem mindig látjuk a bennünket oltalmazó Atyát. Jézus megkérte az Atyát, hogy „tartson meg” bennünket. Ő így imádkozott: „*Szent Atyám, tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek*”. Később így fejezte

ki magát: „*őrizd meg őket a gonosztól*”. A megőrizni szót úgy is fordíthatjuk, hogy megoltalmazni, s erről szerintem hasznos elgondolkodni, különösen, ha szem előtt tartjuk, hogy az az indián apa is egész éjjel vigyázott a fiára, amíg az az erdőben volt és azt hitte, hogy egyedül van.

Mitől kell bennünket oltalmaznia? Jézus arra kéri, hogy a gonosztól oltalmazzon bennünket, hogy oltalmat találjunk a kísértésekben, ellenkezésekben, üldözésekben, stb. Azt mondja, hogy elkerülhetetlen dolog, hogy ne találkozzunk ilyesmivel.

Jézus azt mondta, hogy megkéri az Atyát, hogy a kísértések idején biztonságban legyünk. Ahogy Jézus mondta: „*Nem azt kérem, hogy vedd ki őket e világból*”. De amíg a világon vagyunk, addig oltalmazni akar bennünket. Jézus meg akar tartani bennünket a világban. Amikor Jézus oltalomért imádkozik, akkor azt akarja, hogy a tanítványai megmaradjanak és átformálódjanak a Jézustól kapott, isteni kinyilatkoztatások által, amikor Jézus többé nem lesz jelen közöttük. Jézus így szól: „*Tartsd meg őket a te nevedben, akiket nekem adtál*”. Ez ugyanaz, mint ha azt mondaná: „*Atyám, segítsél nekik, hogy hűek maradjanak ahhoz, amit tőlem tanultak. Bármivel kerüljenek szemben a világban, bármennyire támadja őket a gonosz, segítsél nekik, hogy megmaradjanak én bennem. Vigyázz rájuk és oltalmazd őket*”.

A kérés célja még az is, hogy megmaradjon a hitközösség egysége, amely az Atya és a Fiú egységének tükörképe. Jézus tehát még ezért is imádkozik: „*Tartsd meg őket a te nevedben... hogy egyek legyenek, mint mi*”. Ennek az egységnek a megőrzése érdekében, a kozmikus erejű gonosszal való szembenézés végett, Jézus isteni segítséget kér a számukra. Így bízta rá az egyház életét Istenre. Jézus szeretné még megvigyázni a hívő emberrel való közösség egységét. „*E világon semmi sem választhat el bennünket az Úrtól.*”

Jézus imája a megszentelődésért

Jézus értünk mondott imájának másik célja a megszentelődésünk. A megszentelődés itt azt jelenti: „szentté válni”, szentté válni meg azt jelenti elkülönítve lennie. Jézus szeretne „elkülöníteni” bennünket a szolgálatra. Ennek köze van az Isten akaratának hirdetéséhez. Jézus azért imádkozik, hogy az igazságtól elkülönítve kiküldhessen bennünket a világba. Mi a világban vagyunk, de ahogy Jézus mondja, nem vagyunk e világból valók. Szentnek, megszenteltnek lenni azt jelenti: Istenhez tartozni, aki elkülönített bennünket az Ő céljaira.

Ez azt tükrözi, amit Jézus tett. Jézus arra kérte Istent, tegye meg a tanítványokért azt, amit érte már megtett: különítse el őket az Ő földi műve számára. Ahogy Isten elkülönítette az Ő Fiát a földi küldetés elvégzésére, úgy kéri most Jézus az Atyát, hogy válassza el az Ő tanítványait az Ő művében való szolgálatra. Jézus mondja: „*Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra*”.

A megszentelődés nem a szent, és tiszta életet jelenti, hanem az engedelmes életvitelt. A világ vonzereje, a test erőtlensége és a sátán támadásai a mi naponkénti küzdelmünk. A megszentelődés magába foglalja a személy teljes életének megtisztulását az istenszolgálat érdekében. Az Ószövetségben mindig valamilyen tárgynak, általában az teljesen égő áldozatnak a megszenteléséről (elkülönítéséről, elválasztásáról) volt szó. Ez nem olyan megtisztítás, mint a bűntől való megtisztítás. Jézus megtisztította önmagát, habár nem volt benne bűn, azért, hogy elkülönítette magát Istennek való áldozatul, hogy mi, az Ő követői, szintén tiszták és szentek lehessünk. A megszentelődés az nem a világtól való menekülés, hanem az Istennek való engedelmesség. Az elkülönítés nem jelenti azt, hogy feltesznek bennünket egy polcra, és ott tartanak.

Jézus imája az egységért

Jézus harmadik imakérése az egységért hangzott el. Az egyik rajzfilmben Lussy Peanuts arra kéri Lineust, hogy váltson kanálist a TV készüléken, s közben az öklével fenyegetőzik. „Miért gondolod, hogy amint bejössz a szobába, azonnal kanálist választhatsz?”, kérdezi Lineus. „Látod ezt az öt ujjamat”, magyarázza Lussy. „Egyenként nem sokat érnek, de ha ökölbe szorítom őket, akkor olyan fegyverré válnak, amelyre rossz ránézni.” „Szóval, melyik kanálist akarod nézni?”, kérdezte ekkor Lineus, majd ránézett a saját ujjaira és így szólt: „Ti miért nem tudtok így megszerveződni?”

Mit jelent egységesnek lenni? Ez nem jelenti azt, hogy a gyülekezeti szabályok minden pontjában megegyezünk. Nem jelenti azt, hogy csak egyetlen gondolkodásmód létezik. Hanem azt jelenti, hogy egyet értünk annak elismerésében, hogy Jézus Isten Fia. Azt jelenti, hogy egységesen elismerjük, hogy az Atya és a Fiú egy, és hogy az Atya azért küldte Jézust a világba, hogy kinyilatkoztassa Őt.

Az idézetünk állandóan az egység fontosságát hangsúlyozza: „*Tartsd meg őket a te nevedben, a kiket nékem adtál, hogy egyek legyenek, mint mi!*” (11. vers). „*De nemcsak ő érettük könyörgök, hanem azokért is,*

akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem, hogy mindnyájan egyes legyenek” (20-21. vers). „S én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, ő nekik adtam, hogy egyes legyenek, amiképpen mi egy vagyunk... én ő bennük, és te én bennem: hogy tökéletesen egygye legyenek” (22-23).

Ezt nem olyan egység, amelyet saját igyekezetünkől elérhetünk. Egységünk a Krisztusban való „megmaradásunk” eredménye. Tozer az „Isten utáni vágy” című könyvében írta: „Elgondolkodtatok-e már azon, hogy száz zongora, ha ugyanazzal a hangvillával hangolták fel őket, akkor automatikusan összecsengenek. Mind összhangban vannak, nem egymással, hanem egy olyan mércével, amelynek mind alávetettek. Így száz hívő, ha mindegyikük Krisztust szemléli, egyre közelebb kerül egymáshoz, mint hogy, ha tudatosan akarna egységes lenni, azaz levénné Istenről a tekintetét és úgy igyekezne az egységre.” (A. W. Tozer: The Pursuit of God)

„Úgy küldtem én is őket e világra”

Jézus azért kért oltalmat, megszentelődést és egységet a számunkra, hogy felkészülve induljunk a világba. Jézus nem kéri az Atyát, hogy egyszerűen csak őrizzen bennünket Jézus eljöveteleig. Megszentelve lenni nem azt jelenti, valahol elraktározva lenni. Jézus kijelenti: *„Amiképpen te küldtél engem e világra, úgy küldtem én is őket e világra”*. Megőriz, megszentel és egységesít bennünket, hogy folytathassuk a munkát, amit Jézus végzett. Mert mi e világon vagyunk, habár nem e világból valók vagyunk. S amíg itt vagyunk, van elvégzendő munka a számunkra.

Jézus munkája az volt, hogy bemutassa az Atya jellemét, hogy bemutassa az Ő szeretetét a világban, és hogy az Atya szeretete szerint éljen másokért, azok érdekében, akik hisznek benne. Jézus úgy mutatta be az Atya szeretetét, hogy végül kereszthalált szenvedett, és életét adta másokért.

Ahogy Jézus egyetlen célja és küldetése az volt, hogy odaszentelje magát Istennek evilági művére, úgy kell a tanítványoknak is elkülönülniük, odaszentelődniük Isten szolgálatára a világban. Jézus megtehetette, mert szerette az Atyát és az Atya is szerette Őt; Ők egységesek; Jézus megdicsőítette az Atyát, és ennek eredményeként az Atya is Őt. Ezért olyan fontos az egység. A bizonyágtévesünk, és az Isten művére való odaszentelődésünk különös tartalma az embertársi szeretet, amely a Jézus által bemutatott szereteten alapul. Ez a szeretet láthatóvá

válík az istentelen világban. Más szóval, csak akkor remélhetjük, hogy eredményes bizonyosságtevők leszünk a világban, ha szeretjük egymást. És ezért hívtunk el tanúknak. Jézus értünk mondott imája nem az, hogy oltalom alatt éljünk az Ő eljöveteleig, hanem hogy úgy küldjön el Isten bennünket, ahogy Őt elküldte az emberek közé. Küldetésünk van, amely része Jézus küldetésének, és csak a szeretet által egyesülve élhetünk ebben a küldetésben. Ez a Jézus imája, amelyben oltalmat, megszentelődést és egységet kér a számunkra, hogy a céljának megfelelően tanúi lehessünk a világban. A tanítványok, minket is beleértve, folytatják a Mesterük munkáját a világban. Erre utasította őket.

Az egység nagyon fontos a bizonyosságtevésnél és a küldetésnél, mert az összetűzésekkel, a rokkant közösségekkel, a működésképtelen családokkal és a megtört, majdnem hogy eltűnt társadalmi közösségektől meghatározott világban az egység valóban az Isten működésének a jele volna, mivel emberi igyekezettel ilyesmit lehetetlen elérni. A szeretet, amelyet a világban be kell mutatnunk, azt a szeretetet fejezi ki, amelyet a Fiú tanúsított irántunk; ez azt jelenti, hogy az egymás iránt szeretetünknek értékes, áldozatos szeretetnek kell lennie, amikor készek vagyunk az életünket adni egymásért, ahogy Jézus ezt mindnyájunkért megtette. Ez még megdicsőülést is jelent. Jézus is megdicsőítetett, amikor eljött az ideje: s a halála az Ő megdicsőülésének a része volt. Amikor Jézus útját követjük, mi is részesülünk abban a dicsőségben.

Jézusnak az értünk mondott imája

Végül nagyon fontos, hogy ezt a szakaszt imaként fogadjuk. Jézus arra kéri az Atyát, hogy tegye ezt lehetővé. Oltalmat kér a számunkra. Arra kéri az Atyát, hogy szenteljen meg bennünket. És azt kéri az Atyától, hogy adjon nekünk szívbeli és értelembeli egységet. Ezek nem olyan dolgok, amelyeket egyedül elérhetnénk. Nem tudjuk önmagunkat megoltalmazni. Nem tudjuk önmagunkat megszentelni. És egészen biztos, hogy egyedül az egységre se fogunk eljutni. Jézus az Atya Istenre bízta a tanítványait.

Amit Jézus ebben a fejezetben kér az Atyától, azt leszögezhetjük az Ő imájának zárószavaival: *„És megismertettem ő velük a te nevedet, és megismertetem, hogy az a szeretet legyen ő bennük, amellyel engem szerettél, és én is ő bennük legyek”*. A szeretet a kulcs!

A második világháború idején, Hitler minden hitközösségnek meghagyta, hogy egyesüljenek, azért hogy jobban ellenőrizhesse őket.

Ezt a rendeletet a hitközösségek fele elfogadta a másik fele nem. Akik elfogadták, azok sokkal jobban éltek. Akik elutasították, azokat még üldözték is. Minden olyan családból, amely elutasította az egyesülést, valaki a nyomortáborok egyikében végezte. A háború után, a különféle csoportok különböző elkeseredésekkel harcoltak, ezért feszültségek léptek fel. Végre úgy döntöttek, hogy helyre kell hozni a dolgokat. A csoportok vezetői egy közös gyűlést tartottak. Néhány napig mindenki saját imanapot tartott, hogy megvizsgálja a saját szívét a krisztusi parancs fényében. Utána ismét összeültek. Francis Schäffer, aki erről az eseményről beszámolt, megkérdezte az akkor és ott jelen levő barátját: „És akkor mit történt?” „Egyek voltunk”, válaszolta. Mialatt megvallották Istennek az ellenséges lelkületüket és elkeseredésüket, és alávetették magukat az Ő ellenőrzésének, a Szentlélek megteremtette közöttük az egység lelkületét. A szeretet betöltötte a szívüket, és feloldotta a gyűlöletet. Amikor a szeretet eluralkodik a hívőkön, különösen a meg nem egyezés idején, a világ előtt ez tagadhatatlanul azt jelenti, hogy Jézus Krisztus igazi követői. Erre lettünk elhívva.

2014. augusztus 2.

NEM KELL MEGVETNI A KIS KEZDETET!

Gyermekkoromból emlékszem, milyen izgatottak voltunk, amikor a szomszédos telken valaki elkezdett építkezni. Kamionokkal hozták a cementet, hogy kiöntsék az alapot, később napokon át hallgattuk a kopácsolást, amikor a kőművesek felállították a falak favázát. Utána mindenki eltűnt. Sohasem tudtam meg, miért. Többé egyetlen szeget se vertek be. Amíg ott éltem a faváz, meg miegymás, ott állt télen és nyáron, mint valami kis faház.

Isten tervei között is vannak ilyenek. Jézus születése előtt úgy öt évszázaddal, amikor Izrael hazatért a rabságból, szomorúan látta, hogy a város romokban áll, és a hőn szeretett templomot is lerombolták. Nagy lelkesedéssel kezdtek a felújításba. De Zorobábel, a vezetőjük, alig jutott el velük az alapok felújításához, amikor rosszakaróik támadtak. A szomszédjaik minden erejüket latba vetve harcoltak a felújítás ellen. És végül sikerült egy tilalommal megakadályozniuk a további építkezéseket (Ezsdrás 4). Az ellenség csúfolódott. Az Izraelt támogatók is elbátortalanodtak. Az építkezés több évre leállt.

Zorobábel úgy érezte, mintha vereséget szenvedett volna. De azért volt itt még sok más dolog is, amit el kellett végezni. Zorobábel elkezdte építeni a saját, fával kirakott házát. A nagy álma azonban szertefoszlott.

Ő is csak olyan volt, mint mi, amikor eredménytelenek vagyunk. Az a kis önbizalmunk, ami van, még az is elpárolog. Hazugságokkal igyekszünk csökkenteni a fájdalmainkon. Kétségeink támadnak a további igyekezetünk értelmét illetően. Úgy igyekezünk védeni magunkat, hogy lemondunk a nagy álmainkról, és már reménykedni is alig merünk. Inkább a földet nézzük, mint az eget, inkább a múltat, mint a jövőt.

És akkor egy szép napon, Istennek egyik embere, Zakariás, olyasmint mond Zorobábelnek, ami nagyon szíven találja, ám új reménnyel tölti el. *„Az Úrnak beszéde ez Zorobábelhez”,* hangzott az üzenet. Zorobábel szinte hallani vélte a saját szíve lüktetését, miközben meghallgatta Isten üzenetét: *„Ki vagy te, te nagy hegy?... Lapálya leszel Zorobábel előtt, és felviszi a csúcs-követ, és ilyen kiáltás támad: Áldás, áldás reá... A Zorobábel kezei veték meg e ház alapját, és az ő kezei végzik el azt”* (Zakariás 4,6-9).

Az építkezési tervek valóban nagy, elmozdíthatatlan hegyként tornyosulnak előttünk, gondolkodott Zorobábel. De most, Istennel, egész biztosan befejezhetjük a templom újjáépítését.

A jövődőlés szavai villámként csaptak le rá: *„Mert akik csúfolták a kicsiny kezdetet, örülni fognak, ha meglátják Zorobábel kezében az önkövet”* (10. vers).

Megvetette a kis kezdetet. Mily gyenge, mily félnék, mily naiv volt! De mindennek ellenére, Isten ott volt már kezdettől fogva.

Az Istenért végzett munkákat ma is sokan megvetik. Mi meg annyira elcsüggedünk, hogy többé már próbálkozni sem akarunk. De Isten lelkesen veszi kézbe a kis, jelentéktelen kezdetet, hogy jelentőssé tegye. Ilyen példákat a múltban is találunk:

- Mózes botja, amellyel elindult Izrael felszabadítására (2Móz 4,1-9);
- A szamarállcsont, amellyel Sámson ezer filiszteust agyonvert (Bírák 15,14-16);
- Öt lapos kövecske, amelyből az egyik leterítette a hatalmas Góliátot (1Sám 17);
- Egy össze marék liszt és egy kis olaj, amelyből az özvegyasszony az éhség idején táplálkozni tudott (2Kir 4,1-7);
- Az öt árpakenyér és a két hal, amelyből egy nagy sokaság lakott jól (Máté 14,13-21);

- A Jézus példázatából ismert mustármag, amely nagy fává növekszik, úgyannyira, hogy madarak lakoznak rajta (Máté 13,31-32).

Mi volt az a jelentéktelen kis dolog, álom vagy tévesnek vélt kezdet, amelyet megvetettetek? Talán akisgyülekezetetek, akisbibliatanulmányozó csoportotok, a remény, hogy Krisztusnak szolgálhattok? Megvetitek-e az eredménytelenségeket? Ne tegyétek. Bizzátok Istenre, aki az ember gyengeségét az Ő hatalmának kinyilatkoztatásává teszi. Vizsgáljátok felül az álmaitokat, de ez alkalommal, Isten szemével tegyétek: *„Nem erővel, sem hatalommal, hanem az én lelkemmel, azt mondja a Seregeknek Ura“* (Zak 4,6). Ja, még csak annyit, hogy amikor nemrég hazamenetem a szülőházamhoz, volt mit látnom: valaki befejezte a rég elkezdett házat. Csodálatos, szép nagy ház lett belőle.

2014. szeptember 6.

LELKI EREDMÉNY

1Pét 2

Prédikátorgyakornok koromban, az egyházi irodában a fénymásoló felett, érdekes tényeket tartalmazó plakát lógott. Többek között ez állt rajta:

- Thomas Edison 500 égőt elkészített, mire egy elkezdett működni.
- Henri Ford az első autójába elfelejtette beépíteni a tolatósebességet.
- William J. Bryan meghívta a szárazfölddel körülvett Svájcot a tenger melléki országok konvenciójára.

Azt hiszem, hogy a plakát értelme az volt, hogy bárkik vagyunk is, útközben mindnyájan hibázunk. Megtanultam, hogy az eredményes és a célját vesztett élet közötti különbség nem az ember képességétől függ, hanem az akaratától. Mindnyájan tudjuk, hogy „kicsi a bors, de erős”. Az eredményes keresztényi élet titka nem a győzelemben és a tökéletességben rejlik, hanem a hívő vágyaiban, törekvéseiben és elszántságában.

I. A szent nép táplálkozása (1Pét 2, 1-3)

Péter apostol az eredményes keresztényi élet definícióját azzal kezdi, hogy egy tekintet vet a „táplálkozásunkra”. Kiemeli, milyen táplálékot

kell elhagynunk, és milyent kell „fogyasztanunk”. A helytelen táplálék keretében Péter megemlíti a gonoszságot, az álnokságot, a képmutatást, az irigységet és a rágalalmazást. A táplálkozás jelképét használva, mindez rossz táplálék, tele sok üres kalóriával, minden tápláló érték nélkül.

Valószínűleg hallottatok már olyan diétákról, amelyeknek a célja, hogy megszabaduljunk a felesleges szénhidrátoktól és azokat proteinokkal helyettesítsük. Ezekben a diétákban a szénhidrátok rosszak. Péter diétájában is van egy lista arról, mint nem szabad „ennünk”.

Most sokáig időzhetnénk ennél a témánál, külön-külön megemlítve őket, és hogy miért is ösztönöz bennünket Péter apostol arra, hogy szabaduljunk meg tőlük, de hiszem, hogy mi mindannyian tudjuk, miért. Ezek a dolgok mind ellentétesek Jézus jellemével, és egy olyan élethez vezetnének bennünket, amely megakadályozná, hogy növekedjen bennünk a Lélek gyümölcse.

Néhány évvel ezelőtt az egyik komikus kijelentette, hogy a Bibliáról úgy gondolkodik, mint olyan könyvről, amely arról szól, hogy mit nem kell tenni. De a megtérése után már azt vallotta, hogy az egész Bibliában csak arról olvas, mit kell tenni. Az ő filozófiája azt volt, hogy ha arra összpontosítunk, amit tennünk kell, akkor nem is marad időnk arra, amit „nem kell tennünk”. Ezért mi se összpontosítsunk arra, amit „nem kell” tennünk, hanem arra, amit tennünk kell.

Legyen a táplálékunk igazi, lelki „tej”. Péter apostol két kifejezéssel írja körül a lelki táplálékunkat. Az egyik a „hamisítatlan”. Nekünk ma sokféle tejet kínálnak: pasztőrözött, homogenizált, lefőlözött, ennyi vagy annyi zsírmennyiséget vagy miegymást tartalmazó tejet, stb. Péter apostol azt mondja, hogy használjunk igazi tejet. Nem kell belőle semmit elvonnunk, nem kell semmit hozzáadnunk, s akkor változatlan marad.

A másik szó: a tej. A tej a gyermekek táplálására emlékeztet. A tej a csontok, fogak fejlődését szolgálja. A benne levő vitaminok előmozdítják az ellenálló képességet. A lelki táplálékunknak erőteljes ellenálló képességet kell bennünk kiépítenie.

Mi az a „tej”, amelyet Péter javasol? Ez a Szentírás. Ugyanitt, néhány verssel előbb, az 1,25-ben olvassuk: „*De az Úr beszéde megmarad örökké. Ez pedig az a beszéd, amely néktek hirdettetett.*” Péter azt javasolja, hogy igyunk a tiszta, tápláló Igéből, az Isten Szavából.

A keresztyéni egyházakban manapság egyfajta járvány uralkodik: „A rendszeres templomjárók legtöbbször „Írás-tudatlan”. George Barna

„Az eredményes gyülekezetek szokásai” című könyvében állítja, hogy az eredményes, növekvő gyülekezetekben szándékos és rendszeres igetanulmányozó folyamatok figyelhetők meg. Megemlíti, hogy a saját kutatásai arra mutatnak, hogy a keresztények legkevesebb 10%-nál a bibliai világszemlélet alakítja a gondolkodásmódjukat. Vagyis a keresztények 90%-nak nincs megfelelő bibliaismerete a bibliai világszemlélet kialakításához. Némelyek talán azt állítják, hogy igenis rendelkeznek vele, csak nem használják. Én csak azt mondom, hogy kereszténynek lenni azt jelenti, a Szentírás tanításával összhangban élni. Azt hiszem azonban, hogy nem is az alkalmazással van gond. Inkább hiszem, hogy az ismeret hiányzik.

Bizonyára láttatok már a TV-ben szegény országokból való, alultáplált gyermekeket. Testük csont és bőr, a hasuk felfújódott, szemük pedig üveges az erő és vitalitás hiánya miatt. Sajnos a legtöbb keresztény gyülekezet is lelkileg így fest. Lelkileg alultápláltak vagyunk, nem iszunk Isten Szavának tápláló, tiszta tejéből. Hasonlítsátok össze: mennyit töltetek Isten Szavának tanulmányozásával és mennyit a TV-készülék mellett? Csatlakoztatok-e valamilyen igetanulmányozó csoporthoz, vagy nincs rá időtök? Ma reggel hányan hoztátok el magatokkal a Bibliátokat, vagy hányan fogjátok hét közben is megnyitni és tanulmányozni?

Péter azt szeretné, ha erős csontozatunk lenne, amely képes megtartani a lelki testet. Hogy ezt elérhessük, fel kell hagynunk a helytelen táplálék fogyasztásával, amely csak „üres kalóriákat” tartalmaz, amelynek nincs tápláló értéke, és el kell kezdenünk táplálkoznunk Isten Szavával, a tápláló lelki tejjel.

II. A szent nép törekvése (4-5 versek)

A szent nép lelki táplálkozás fontos a lelki sikerhez, de a szent nép megformálódásához is szükség van rá. Péter áttér a belső témákra, miként hat a táplálékunk, amit megeszünk arra, amivé fejlődünk. Mint a testi táplálkozásnál, a lelkünk táplálásakor is ki kell iktatnunk bizonyos dolgokat. Más dolgokat meg el kell fogadnunk.

Péter azt mondja, hogy „élő, becses kőhöz” jöttünk, akit az emberek megvetettek, de Isten elfogadott. E Kő felkeresésével és elfogadásával mi magunk is élő kövekké válhatunk, amelyet a lelki ház, a szent papság építéséhez használnak. Milyen csodálatos igeszakasz.

Péter először úgy ír Jézusról, mint élő kőről. Emlékeztek még, hogy Péter volt az, aki kijelentette Jézusról, hogy Ő az élő Istennek Fia. Jézus meg azt mondta Péternek, hogy „ezen a kősziklán építem fel az én anyaszentegyházamat”. Így Krisztus tehát egy élő Kő.

Krisztust azonban az emberek megvetették. Amikor Jézus a Földön járt, a lelki vezetők állandóan ellene tettek, míg végül meggyőztek embereket, hogy csatlakozzanak hozzájuk és együttesen feszítették meg Krisztust. Jézus sok megvetést és ellenkezést túrt el földi szolgálatának idején.

Végül, Isten a Jézus Krisztus kereszthalálát használta fel a későbbi egyház szegletkövéül. Az, ami a hívőket egy testbe egyesíti, az az Isten egyetlen Fiának, a Jézus Krisztusnak halálába, eltemetetésébe és feltámadásába vetett hit.

Péter azonban továbbra is azt állítja, hogy mi élő kövek vagyunk. Hogy lehet az, hogy Krisztus az élő kő, és mi is élő kövek vagyunk? Ez azért van, mert amikor ugyanis elfogadjuk Krisztus, attól fogva Ő bennünk lakozik. Ez egyben a mi életünknek az Ő életével való hasonlóságát jelenti. Pál apostol írta a Filippibeliékhöz a 3,10-ben: „Hogy megismerjem Őt, és az Ő feltámadásának erejét, és az Ő szenvedéseiben való részesülésemet, hasonlóvá lévén az ő halálához.”

Mi gyakran azonnal az erőre összpontosítunk. A feltámadásának erejét akarjuk megismerni. Ez is jó kívánság, megismerhetjük, de előbb nézzük meg, mely út vezet oda? Kívánunk-e közösséget vállalni az Ő szenvedéseiben, vagy hasonlítani Hozzá a halálban? Habár Jézust megvetették az emberek, mégis továbbra is az Atya akaratát kívánta teljesíteni. Ránk is ilyen út vár. Hogy megtaláljuk életünkben a Szentlélek erejét, el kell szenvednünk a világtól valló megvetetést, összpontosítanunk kell Isten akaratára, és meg kell halnunk a régi énünknek.

Hogy nagy „lelki házzá” válhassunk és lelkileg eredményesekké, el kell döntenünk, hogy mire fogjuk építeni az életünket. Ha a világra, akkor pénz, állás, előléptetés, kényelem és könnyű élet érdekében fogunk építeni. Önző módon fogunk építeni. Ha Istenért építünk, akkor az Ő szegletkövétől, Jézustól kell kezdenünk az építkezést. Az egész épületet ezzel a szegletkövel kell összhangba hoznunk. Ha követjük az isteni vezetést, akkor meg is tapasztaljuk majd a lelki életünk eredményességét.

Ha eredményes, még nem jelenti azt, hogy könnyű is lesz. Szembe kell majd néznünk a világ megvetésével és ellenkezésével is. Vajon

becsülettel, igazán el fogjuk-e végezni a munkát? Hűek maradunk-e házastársunkhoz, gyermekeinkhez? Hajlandók leszünk-e lemondani az élet kényelmeiről, hogy Krisztusnak és az Ő országának szolgáljunk? Ezek az életutunk nehéz elhatározásai, de ha Isten kedve szerint kívánunk cselekedni, akkor az életünket is Isten szerint kell alakítanunk.

III. A szent nép rendeltetési helye (6. és 7. vers)

Péter apostol az eredmény felé irányított bennünket azzal, hogy először is befelé tekintettünk, a táplálkozásunkra, majd kifelé az életre, amelyet építünk, és hogy az miként vezet bennünket előre, most pedig megnézzük hitünk utolsó vonásait. Ahogy a fent említettekben, úgy itt is megtalálható az elutasítás és az elfogadás üzenete.

Péter apostol azt mondja, hogy akik a Jézusba, mint szegletköbe vetik a hitüket, nem lesznek visszaautasítva, és nem szegyenülnek meg. Isten az ilyeneket valójában tiszteletben részesíti. A tiszteletben részesítésre, vagy az elutasításra, a jövőben, az utolsó ítéleten kerül sor. Péter azonban azt mondja, hogy most kell döntetünk arról, hogy tiszteletet, vagy elutasítás akarunk majd kapni. Honnan tudhatja valaki, hogy őt Isten majd tiszteletben, vagy megszegyenítő elutasításban fogja részesíteni?

Amikor csak megkérdeztem valakit: „Ön szerint mi szükséges ahhoz, hogy ön a mennybe jusson?“, mindig meglepődtem azon, amikor az emberek a jó cselekedeteikről kezdtek beszélni. A legtöbb ember úgy hiszi, hogy Istennek a mennyben van egy nagy mérlege. Amikor eljön az ítélet, akkor Isten az életetek összes jó cselekedeteit a mérleg egyik felére, a rossz cselekedeteiteket meg a mérleg másik oldalára rakja. És akkor, ha több a jó, mint a rossz, akkor a mennybe juttok. A Szentírás azonban nem így tanít bennünket.

Amikor Isten végül eldönti, hogy valakit elfogad vagy elutasít, akkor az ahhoz fűződik majd, hogy az adott személy elfogadta, vagy elvetette Jézust. Nem a tetteink fognak megmenteni bennünket, hanem az Isten Fiával való közösségünk. Aki úgy ismerte meg Jézust, mint személyes Megváltóját és Urát, azt befogadják a mennybe.

De mi van a tisztelettel, amelyről Péter beszél? Néha engemet is meghívnak egy-egy bankettre, vacsorára, valamilyen tekintélyes, tiszteletben álló személy miatt. Ilyenkor általában mindig beszél valaki a tiszteletben álló személy jelleméről és eredményességéről. Így részesítik tiszteletben. A Jakab 2,17 üzenete a számunkra a következő:

„Ugyanígy a hit is, ha cselekedetei nincsenek, halott önmagában.” Am ezeknek a cselekedeteknek nincs közük hozzánk, hanem csakis a Szentléleknek, az életünkben megnyilvánuló erejéhez köthetők.

Így fogjátok fel: a felkészülés a termeléshez vezet. Amikor életünket a szegletkő, Jézus Krisztus köré építjük, akkor óhajtani fogjuk az isteni táplálkozás- és építkezésmódot. Amikor Krisztus életünk központi részévé válik, nem is fogjuk tovább kívánni a helytelen táplálékot, hanem Isten Igéjének gazdag és tiszta tejével kívánunk majd táplálkozni. Amennyiben növekszünk a Jézussal való közösségünkben, kevesebbet foglalkozunk majd a világ véleményével, és többet fogunk gondolni arra, amit Isten kedvel. Amikor leteszik a szegletkövet, a szegletkő megmutatja a ház rendeltetési helyét. Amennyiben a szegletkő én magam vagyok, akkor abból önző életforma fog kialakulni.

Ha a szegletkő a Jézus Krisztus, akkor életünkbe Jézus élete fog beotlódni. Ha a táplálkozás és a vágyak összpontosításával felkészítjük magunkat, akkor várhatjuk is, hogy a Szentlélek ereje életünket eredményessé teszi.

Zárószó

Ha rendeltetési helyünként a lelki eredményességet határozzuk meg, akkor oda kell figyelnünk a táplálkozásunkra és a vágyainkra. Jelenleg mi a ti lelki célállomásotok? Vajon az elvettetés és a szégyen útját választjátok, vagy az elfogadást és a tiszteletben részesülést? A rendeltetési helyeteken még változtathattok. Áttérhettek az elutasítás útjáról az elfogadás útjára, amennyiben elfogadjátok Jézust. Elfogadjátok-e Őt szegletkőnek? És mivel táplálkoztok? Vajon a lelki életetekre a hiányos táplálkozás a jellemző, vagy lakmározatok Isten Igéjének gazdag és tiszta tejéből? Milyen vágyaitok vannak? Az embereknek vagy az Istennek akartok tetszeni? A lelki eredményesség összefügg a biztos rendeltetési hellyel, az erőteljes táplálékkal és az őszinte vággyal, hogy megfeleljünk Istennek. Mennyire eredményes a ti lelki életetek?

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága

Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.

Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya

Felelős: Igor Bosnić

Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2014

Istentiszteleti használatra